

Maria Diana Piele

Nostalgie Verticală

p o e z i i

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

Cuprins

Nostalgie verticală · 9	Gând · 35
Semn · 10	Coaja · 36
Transfuzie · 11	Aștept · 37
Intenție · 12	Cădere · 38
Maturitate · 13	Gutui · 39
Distanțe · 14	Parfum funebru · 40
Doliu · 15	Marea · 41
Relief · 16	Senzație · 45
A fi un nor · 17	Firesc · 46
Coexistență · 18	Secțiune · 47
Puncție · 19	Răspântie · 48
Instinctul · 20	Nor · 49
Angajament · 21	Cuvânt · 50
Oameni · 22	Pescăruși · 51
Dor · 23	Somn · 52
Epilog · 24	Păsări · 53
Margini · 25	Rădăcini · 54
Sunt · 26	Traseu · 55
Liniștea · 27	Civilizație · 56
Tristețea · 28	Semne · 57
Crăciun · 29	Toamna · 58
Fragmente · 30	Nu-i joacă · 59
Ghiocci · 31	Tu știi asta? · 60
Totdeauna · 32	Înveliș · 61
Iarna · 33	Chestiune · 63
Linii · 34	Spectacol · 64

Barcă · 65	Mărturia · 95
Bătrânețe · 66	Imaginar · 96
Cerneală · 67	Cineva · 97
Lăcrămioare · 68	Soarele Soarelui · 98
Poze · 69	Măsurabil · 99
Vechituri · 70	Jumătate · 100
La masă · 72	Iubire · 101
Scriu · 73	Dragoste · 102
Evaporare · 74	Ilustrație · 103
Neființă · 76	Ceașca · 104
Oraș · 77	Cosânzeană · 105
București · 78	Dincolo · 106
Treptat · 79	Antologie · 107
Ascultă · 80	Biblioteca · 108
Armonia · 81	Carte · 109
Copilul · 82	Noi · 110
Muzică · 83	Umbre · 111
Ordinea · 87	Destăinuire · 112
Prenume · 88	Încredere · 113
Nume · 89	Mahala · 114
Mit · 90	Unu · 115
Septembrie · 91	Explicație · 116
O față e dincolo · 92	Regret · 117
Veghe · 93	Fantezie · 119
Sens · 94	

Nostalgia verticală

pământul acesta nu degeaba are forma unui glob
e agățat cu un fir alb de un nor ceva mai gros
uite patul, masa, scaunele și ghivecele cu flori
toate stau pe orizontală și cumva se leagănă.
au pe ele amprentele noastre care se plimbă
pe acel fir de sus în jos, de jos în sus, fără direcție
e un fel de călătorie cu liftul, iar în el,
respirația noastră are o nostalgie nescrisă.
aflăm cum despre spațiu și timp ni s-a vorbit greșit
și gustul amintirilor se schimbă.
cerul gurii este parte din marele cer
cu veniri și plecări din captivitatea pe care mai mult
o libertate verticală ne-o imaginăm

Semn

dorul meu este un mugur amăgit de vreme
dorul meu are febră
și stă ancorat sub un stol de păsări
dorul meu este un semn
visează că zboară peste pietre înalte.
dorul meu este un cărbune aprins
peste o mână de paie
din care iese un fum subiectiv,
căptușit cu niște legături firave
dorul meu face salturi și iese din poze
are o forță gravitațională proprie
un semn este dorul meu
compatibil cu o materie determinată
să-mi revigoreze transpirațiile
să le facă oceane de poeme
care – între noi – vor amortiza distanțele

Transfuzie

smochinul din curtea mea
face transfuzie de frunze
iar eu, transfuzie de lume
atâtea informații într-un om
și totuși, un copac le poate cuprinde
în încheiere, un *sui generis*
dacă îi prezint pe toți îndoit
doi copaci, doi oameni, două frunze
abia atunci moartea devine o tragedie
nu mori doar pentru tine
deși viața de apoi instantaneu
pare mai dulce

Intenție

am presat un cărbune
pe câmpul lexical al morții,
peste el, tămâie.
palma mea îl ține o vreme
după va sta pe o bucată de gresie.
fumul nu se mai împrăștie
ci se depune pe mine,
iar ție, după toată această furtună,
îți face absența mai densă.
moartea este doar o intenție
întregul ei e plesnit
întregul meu la fel este,
are o fisură acolo unde
tu ești liber

Maturitate

împovărat îmi găsesc gândul
și mersul cu ghiozdanul invizibil
spre o școală a geminației,
dar gândul meu seamănă cu sicriul
în care stă un dezacord intern
dintre aburii formați între noi
și iarna ce i-a prins într-o neputință.
totuși gustăm din aroma cuvintelor în cruce –
în numele tainelor, al culorilor
și al ramei care încearcă să ne prindă.
suntem niște copii în mijlocul furtunii
chinuiți de senzația
că cineva a semănat fiecăruia în grădina greșită
sufletul.

Distanțe

într-o seară am fumat adâncimea
unui sentiment,
deși eu nu fumez, nu beau, nu înșel decât
biserica atunci când o ocolesc
pentru că nu am încredere în numere
sunt în dezechilibru cei vii față de cei morți
de asta de la un timp am rărit culesul aromelor din pomi
un bolovan invizibil mi-a aplecat mâinile și am servit
din gustul de mormânt al rădăcinilor strivite de cer
și în grădină, a doua zi, am fumat din nou
m-am descălțat ca să măsoar distanța de la mine
la tatăl meu,
incert, măsurătorile nu sunt exacte pe verticală și nici pe orizontală
distanțele dintre oameni și cicatrici nu se feresc de nimic
și eu la poarta grădinii întreb un corb
dacă piedici pun eu ori le pune Dumnezeu

Doliu

tatăl meu n-a murit într-o zi de luni
pe el îl îngrop la câteva zile
din nou și din nou și din nou
alunecând printre degete, odată cu rostul lumii,
îl îmbrac, în felul meu, într-un șervețel.
închid ochii, se împrăștie întunericul
și totuși văd.
lumina pe care o desenez atunci
e mai strălucitoare decât soarele
pentru că are chipul lui,
iar cerul nu mai este un prădător,
ci locul în care ne regăsim
și redescoperim
adâncul albastrului împreună
chiar dacă stânca asta urbană
îmi tot spune: *mută-ți gândul*
eu spun nu, acesta este gândul meu
eu sunt gândul meu
locul în care îl găsești pe tata și
dacă te uiți mai atent
dai și de Dumnezeu
iar versurile astea, în noaptea unui martie 11,
nu le-am scris doar eu

Relief

sunt un deal
Dumnezeu a zis că e îndeajuns
nefiresc – stelele mi le-a așezat la poale
unde stau și formează turme de lumină
în vârf se află o cruce
au fost așezate pietre, peste ele noroi
și de noroi câteva flori tivite
sunt la o distanță egală de orice
îngerii sunt la o distanță egală de oasele lor
vine o vreme rece de sus și o vreme caldă de jos
din când în când apar rafale de vânt
care-mi blochează aerul spre piept
și-mi las mâinile din nou pe lângă corp
nu vine nimeni aici
adorm
și visez că mă voi trezi pe o parte de lume
că picioarele mele vor lua o măsură
vor decide singure să alerge ori să rămână

A fi un nor

este cerul acesta imaginea desenată pe lentile?
când, într-un ritm molcom, sub el îți împletesc
ultimele fire din poemul meu de despărțire
cât timp mai este atunci când nu mai este timp?
cât timp mai are un poem ud?
cum de cel mai puternic zgomot
nu ajunge măcar puțin mai sus?
unii nori par a fi construiți în scări
și noi avem scări aici pe pământ,
dar undeva la mijloc posibilitățile se reduc
și dintr-odată un copil o întreabă pe mama lui
cu soț sau fără soț să punem flori?
iar dacă cerul este peste tot, un infinit,
noi suntem dedesubt ori peste nori?
ne vom chema, ne vom găsi unii pe alții ușor?